

OBLIDAR, RECORDAR

El principi d'acció reacció és un dels pilars científics del nostre univers. La causalitat és una de les poques lleis naturals que ningú discuteix i és d'aquí des d'on parteix aquesta cançó. S'alimenta d'una història real, que va arribar a mi en forma de xafarderia: una persona que és esclava d'un petó clandestí que va fer a una amant, fent així que el seu present en patís les conseqüències. Ha d'oblidar el petó que tant li va agradar o recordar-lo fent patir la seva realitat? L'acció d'un petó crea una reacció en cadena que esmicola el seu avui fent-lo patir i obligant-lo a resoldre el dilema que planteja el títol de la cançó: oblidar o recordar?

Harmònicament es basa en el tema *Time* de *Hans Zimmer* (BSO de *Inception*) que escolto molt sovint i que, tot i que es construeix sobre quatre acords, em fa pensar, relaxar, transportar, contemplar i, com no, oblidar i recordar.

Lletra

El teu record em va corcant,
Em consumeix i em va apagant,
Volo pel cel buscant la llum,
Que calli el so del teu perfum

Moro pel temps que em vas donar,
Nedo pel món desorientat,
Per aquell petó fet d'amagat,
Que viu dins meu, ben abrigat.

I confonc, no sé aclarir,
El perquè del meu neguit.
El record, va envaint,
Diluint, el que tinc.

**Sento com pateix,
Tot el meu present,
Tot em sembla absent,
Tot s'ho emporta el vent.**

Miro com sorgeix,

**Un tros del meu passat,
Que es menja enfurismat,
L'avui esmicolat.**

Com un destí sense final,
Com si del mar fugis la sal.
La brevetat marca un instant,
Que es fa infinit i va apagant.

El meu foc, el que sóc
Es va fonent, poc a poc.
Oblidar, recordar,
Escoltar al cor o bé al meu cap?

**Sento com pateix,
Tot el meu present,
Tot em sembla absent,
Tot s'ho emporta el vent.**

**Miro com sorgeix,
Un tros del meu passat,
Que es menja enfurismat,
L'avui contaminat**